

Dimecres, 4 de novembre, 10.30 h.

Lo que arde (*O que arde*)

Director: Oliver Laxe. Guió: Santiago Fillol i Oliver Laxe. Fotografia: Mauro Herce. Música: Xavier Font. Muntatge: Cristobal Fernández. Vestuari: Nadia Acimi. País: Espanya. Any: 2019. Durada: 89 minuts. Intèrprets: Amador Arias (Amador), Benedicta Sánchez (Benedicta), Inazio Abrao (Inazio), Álvaro de Bazal (Álvaro), Elena Mar Fernández (Elena, la veterinària), Nuria Sotelo (Nuria).

La història

Navia de Suarna, Galícia. Havent complert un terç de la seva condemna per piròman, Amador torna a casa sense que ningú no l'espera, però Benedicta, la mare, l'acull amb silenciosa recança. Llavors, un incendi encén velles rancúnies entre el veïnat.

El director

Oliver Laxe (París, França, 1982). Actor, guionista i director de cinema. Filmografia: *Todos vós sodes capitáns* (2010), *Mimosas* (2016).

“Aquest és un indret inhòspit orogràficament i geogràficament, però crec que els defectes dels llocs poden ser alhora virtuts, tal com passa amb les persones. Un dels símbols d'*O que arde* és l'eucaliptus, un arbre odiós, invasor i inflamable. Ara bé, l'eucaliptus no és culpable de res. Està comprovat que el monocultiu no és saludable i porta a l'extinció. Això, en general, pel que fa a cultures, a l'economia i a la naturalesa. A mi m'encanten les cultures i això és una oportunitat d'apropar-se a una cultura que dins d'Espanya, té un accent i una musicalitat diferents. Estic radicalment en contra del doblatge, sigui de la llengua que sigui, perquè quan dobles una pel·lícula no sents respirar l'ànima de l'actor.”
(Oliver Laxe. *ÁgoraDs*)

Opinions de la crítica especialitzada

“Quan van preguntar al poeta francès Jean Cocteau què salvaria d'un incendi, ell va contestar: el foc. L'obtenció del foc ha estat una de les conquestes més difícils i perilloses de la humanitat. Un cop que sorgeix, el foc pot provocar devastació. Convé controlar-lo com si fos una fera furiosa. Potser el poeta parlava d'això en relació amb la purificació i el renaixement? És el fràgil equilibri entre el món visible i el món ocult. El cineasta gallec d'origen francès Oliver Laxe sembla que s'inspira en la dimensió naturalista i enigmàtica del foc quan crea *O que arde*, una elegia sobre l'holocaust rural de Galícia. Amb un estil impressionista, el film representa el panteisme laic en terra de *meigas*, allò que és explicable de la quotidianitat inexplicable, el moment en què la realitat s'escapa com la guspira incandescent i incendia boscos i masos. *O que arde* s'obre com una pel·lícula de terror: fosca amenaçadora, amb sons inintel·ligibles, eucaliptus abatuts en silenci, *bulldozers* que irrompen en la nit amb ulls gegants. Laxe transita per diferents gèneres: del terror al *western*, del documental al melodrama. Simfonia d'imatges atàvica, silencis eixordadors, gestualitats expressives, música incidental que ressegueix un home adust, una mare terrosa, una gossa fidel, un parell de vaques tossudes, una veterinària sol·lícita i uns vilatans irats. Potser el bosc no ens deixa veure l'arbre de la venjança entre veïns, la defensa del camp contra la invasió de la ciutat i les seves hordes de turistes. El foc incendia odis?”

(Orlando Campoamor. *Necromicón*)

“En una hora i mitja de viatge, *O que arde* tradueix aquella terra que va cremar i que segurament tornarà a cremar. A partir dels passos del piròman, la pel·lícula fa un intent de seguir la pista del tema de la reinserció, sempre delicat, i també del perdó. El film respon, al capdavant, a la voluntat d'entendre millor un espai tot executant aquesta tasca amb el respecte que aquest (i la seva gent, i les seves tradicions...) transmet a través de la seva incomparable disposició d'elements identitaris. Es confirma que el cinema d'Oliver Laxe continua creixent i demostrant un domini absolut de tots els elements que fan que la pantalla cremi. Brillant en l'escriptura austera de personatges (i també en la seva feina amb actors no professionals) i en el retrat i la gestió aclaparadors d'uns escenaris que vibren i ens fan vibrar. És l'escalfor del foc regenerador.”

(Víctor Esquirol. *FilmAffinity*)